

DE ORTODOKSE KIRKER I DANMARK

SAKRAMENTER OG RITUALER

Den ortodokse kirkes syv sakramenter:

1. Dåb
2. Myronsalvingen
3. Nadver
4. Anger og skriftmål
5. Ægteskab
6. Præstevielse
7. Sygesalvelse.

Den ortodokse kirke har syv sakramenter. De syv sakramenter er for de ortodokse syv hellige mysterier, som ikke umiddelbart kan forstås med menneskets fornuft. I stedet skal den ortodokse ved hjælp af den åndelige sjæl tilegne sig dem gennem troen. Sakramenterne anses for at have en konkret virkelighed. De er gaver fra Gud, som kan bringe mennesket tættere på det guddommelige.

1. Dåb

Dåben er indgangen til det kristne liv. I dåben opstår det før syndige menneske på ny, idet det renses med helligt vand. Dåben anses ikke kun for at være symbolsk, hvorfor ortodokse lægger vægt på, at dåben sker ved fuldstændig neddykning i indviet vand. Den kristne kan kun døbes en gang, og det er oftest som barn.

2. Myronsalvingen

Salvingen finder sted i forbindelse med barnedåben og udføres ligesom dåben kun en gang. Den døbte salves med Helligånden, hvorved han eller hun bliver i stand til at leve et kristent liv og kæmpe mod synden. Præsten salver dåbsbarnet i korsform på pande, øjne, ører, læber, bryst, hænder og fødder. Salvingen skal hjælpe den ortodokse i kampen mod synden. Kristne, der konverterer til den ortodokse

kirke, døbes ikke igen, men salves med myronsalve.

3. Nadver

Nadveren er det sidste og vigtigste led i den ortodokse gudstjeneste. Nadveren forberedes i alterrummet både forud for og under gudstjenesten, delvist skjult for menigheden. Præsten messer forskellige bønner og indstiftelsesordene over brødet og vinen. Undervejs synger koret. Når nadveren er indstiftet, modtager først præsten og hans hjælpere den i alterrummet, hvorefter den bæres ud i kirkerummet, hvor menigheden modtager den. Ved indtagelsen af brødet og vinen får den kristne direkte del i den guddommelige natur og adgang til det hellige. Derfor må alene de rene, det vil sige dem, der ved en gudstjeneste aftenen forinden har skriftet til præsten modtage fuld nadver, altså både brød og vin. Nadveren skal endvidere modtages fastende, hvorfor modtageren ikke må have spist efter midnat. Delagtigheden i den guddommelige natur skal den kristne bruge til fortsat at kæmpe for det gode kristne liv og imod synden.

Nadverforståelse

Ved nadveren får den kristne del i syndernes forladelse, bliver helliggjort i sjæl og krop og bliver delagtig i den guddommelige natur. Det sker, når den kristne spiser det brød og drikker den vin, der under ritualet virkeligt er blevet forvandlet til Jesus Kristus' legeme og blod. Elementerne har godt nok samme udseende og smag som før, men de består af en helt anden substans, Jesus' kød og blod

Opbevaring af brød og vin

Under forberedelsen til nadveren indvies blodet i kalken og et helt rundt brød med et stempel i midten. Efter nadveren drikkes den resterende vin og den midterste del af brødet spises op. Kanten af brødet gives ved afslutningen af gudstjenesten til de, der ikke deltog i nadveren. Hvis de er

mødt fastende, kan de spise det straks, ellers må de vente til morgenen efter og dér spise det på tom mave.

En gang om året på skærtorsdag indvies et brød, der deles op i små stykker og tørres. Disse stykker bruges ved besøg hos syge og døende. Det opbevares i en boks i alterrummet i løbet af året.

Nadverfællesskabet

I den ortodokse kirke må alene medlemmer af den ortodokse kirke tage del i nadveren. Alle ortodokse på tværs af nationalitet må deltage. Forud for liturgien skal de dog fortælle præsten, om de har skriftet, hvis de altså ikke har gjort det ved kirkens præst. Den russisk-ortodokse kirke er ikke en del af den økumeniske bevægelse.

4. Anger og skriftmål

Den kristne skal tage ansvar for sine synder, angre dem og bekende dem for Jesus, alt sammen med henblik på at ændre og forbedre sit liv. I praksis skriver den ortodokse sine synder til præsten, der har myndighed til at tilgive den skriftende. I ortodoks kristendom er skriftemålet en forbedelse og en forudsætning for at kunne modtage nadveren.

5. Ægteskab

Ved et ægteskabs begyndelse bliver de kristne velsignet af Gud. Sakramentet skal helliggøre kærligheden i den tætte relation, og den guddommelige nåde skal hjælpe mennesket til at fastholde kærligheden i ægteskabet.

6. Præstevielse

Præster, diakoner og biskopper ordineres under nedkaldelse af Helligånden, hvorfor embedet er helligt. Ordinationen sker med den myndighed, som Jesus gav apostlene, og som gennem håndspålæggelse er givet videre i ubrudt linje til nutidens præster. Præsterne fortsætter gennem Hellig-

ånden det arbejde, som Jesus startede i kirken.

7. Sygesalvelse

Sygesalvningen er ikke kun for fysisk syge, men er generelt et middel til helbredelse både åndeligt, fysisk og psykisk. De syge bærer Kristus' sår i form af sygdom, sorg og smerte. Salvingen skal hjælpe den kristne til at blive rask igen.